

РЕШЕНИЕ

№ 671

гр. Благоевград, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми декември през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20231200501009 по описа за 2023 година

съобрази следното:

В. Г. М., ЕГН *****, адрес гр. Б., ул. Х.С.№ обжалва решение № 740 от 16.12.2022 г., постановено по гражданско дело № 2942 от 2021 г. на Районен съд Благоевград, и твърди, че то е неправилно, недоказано и несъобразено с действителната фактическа и правна обстановка. Съобразно т. 11 от ТР 02/13 г. от 26.06.2015 г. на ВКС, чл. 79, ал. 2 от ГПК вр. чл. 81 от ЗЧСИ, в случаите на възлагане на събиране по чл. 2, ал. 2 и 3 от ЗЧСИ, на публични общински вземания, дължимите такси по изпълнението не се внасяли предварително от взыскателя, а се събирали от длъжника. Така безспорно публичните взимания на общината в конкретния казус, в качеството ѝ на взыскател, били освободени от авансово плащане на таксите по ТТРЗЧСИ, включително и на допълнителните такива по т. 31 от цитираната тарифа. Съгласно разпоредбата на чл. 79 от ГПК, разноските по изпълнителните дела били за сметка на длъжника, освен ако разноските, направени от взыскателя, били за изпълнителен способ, който не е бил приложен. За жалбоподателя не бил приложен абсолютно никакъв изпълнителен способ, задължението му било платено в касите на Община Благоевград, която надлежно уведомила за това

ЧСИ В. Т.. В конкретното дело се твърдяло, че има изготвена покана за доброволно изпълнение, връчена на 22.02.2018 г. Още на 06.03.2018 г. постъпило уведомление от Община Благоевград, като взискател, в срока за доброволно изпълнение, че сумата е изплатена, като фактическото плащане станало на по-ранен етап. Твърдяло се от ищцовата страна, че на 08.12.2020 г. е изпратено съобщение на жалбоподателя, в качеството му на длъжник, че дължи суми за извършени действия от ЧСИ, като никъде не било описано какви са те и той не бил уведомен за същите. Повече от две години и половина нямало никакви действия срещу него поради изплащане на дължимото, като не бил уведомяван за каквото и да било действие от страна на ЧСИ, като според него била приложима разпоредбата на чл. 433, ал. 8 от ГПК, което от своя страна обезсилвало изцяло последващите действия на ЧСИ. Таксата по чл. 26 от ТТРЗЧСИ била пропорционална такса. Същата била таксата по чл. 78, ал. 2 от ЗЧСИ, поради което и на основание чл. 80 от ЗЧСИ, се събирала авансово. Имало процесуална възможност, още със съобщението по чл. 428, ал. 1, изр. 3 от ГПК, за тази такса длъжникът да бъде авансово уведомен. Според преобладаващото разбиране от съдебните състави в страната, в размера, служещ за база при изчисляване на пропорционалната такса, не следвало да се включват никакви такси и разноски по изпълнителното дело, а само вземането, което е предметът на изпълнителния лист. В действителност, никакъв изпълнителен способ не бил приложен спрямо М., за да се претендирали каквито и да било разноски и такси по допълнително извършените действия. Отделно от изложеното, претендираните силно завишени разноски по изпълнителното дело предполагали такова отличаващо се с висока правна и фактическа сложност, каквато не се доказала. В действителност нямало извършено никакво правно или фактическо действие от страна на ЧСИ Т.. Задължението било погасено в срока за доброволно изпълнение. Моли се за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявения иск.

ЧСИ В. Т. е подала отговор, в който сочи, че въззивната жалба е неоснователна. Първоинстанционното съдебно решение било правилно и обосновано, постановено при стриктно спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Жалбата не съдържа конкретни оплаквания срещу изводите на районния съд, а изцяло повтаряла доводите и възраженията на ответника, наведени от него в

депозирания по делото писмен отговор пред първата инстанция. В съответствие със закона, практиката и събраните по делото доказателства, първата инстанция приела за доказано, че дължимите такси към ЧСИ не са били платени авансово от вискателя и са останали за сметка на длъжника. В случая били извършени „други действия“ по смисъла на чл. 78, ал. 1, т. 2 от ЗЧСИ, за които, съгласно ТТРЗЧСИ, се дължали такси към ЧСИ и които били за сметка на длъжника на основание чл. 79, ал. 1 от ГПК. От материалите, съдържащи се в приетото и приобщено като доказателство копие на изпълнителното производство, се установило и доказало, че процесното вземане е за такси по смисъла на чл. 78, ал. 1, т. 2 от ТТРЗЧСИ, а именно - за извършване на справки относно длъжника и неговото имущество, за изготвяне и връчване на книжа, за изготвяне на сметка за размера на дълга, както и пропорционална такса въз основа на вземането на вискателя - всички от които били нормативно уредени в ТТРЗЧСИ и начислени съобразно тази тарифа. В настоящия случай, макар и длъжникът да заплатил задължението си директно към вискателя, то това било сторено след образуване на изпълнителното дело, поради което и таксите към ЧСИ били за негова сметка. Неоснователно било и твърдението в жалбата, че ответникът не е бил уведомен за дължимите от него такси към ЧСИ. От доказателствата по делото било видно, че на длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение с изх. № 26243 от 17.11.2017 г., в която бил указан размерът на задължението, включително и дължимите по изпълнителното дело такси и разноси към датата на поканата, която била редовно връчена на 22.02.2018 г. На длъжника било изпратено и съобщение с изх. № 30576 от 08.12.2020 г., заедно с изготвената сметка, като му било указано, че при неплащане на задължението в дадения срок, ЧСИ ще поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Същите били редовно връчени на 04.02.2021 г. Неотносимо било твърдението във въззивната жалба, че по изпълнителното дело повече от две години не били извършвани изпълнителни действия, поради което същото било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В настоящия случай от доказателствата по делото се установило, че изпълнителното производство е прекратено поради плащане от длъжника, за което вискателят уведомил ЧСИ с уведомление с вх. № 04611 от 06.03.2018 г. Изпълнителното дело било образувано на 04.08.2017 г., а уведомлението от вискателя за извършеното плащане постъпило при ЧСИ на 06.03.2018 г., т. е. преди да са изтекли две

години, в рамките на които вискателят да не е поискал, респ. ЧСИ да не е извършил същински изпълнителни действия. Прекратяването по чл. 433, ал. 2 от ГПК настъпвало по силата на закона с факта на плащане на задължението към вискателя. Ето защо, след като изпълнителното дело вече било прекратено на едно от предвидените в закона основания, то нямало как да настъпи последващо прекратяване на друго основание и наведените в тази връзка във въззивната жалба оплаквания били изцяло неоснователни. Неоснователни и неотносими били и оплакванията на жалбоподателя, че не е „авансово уведомен“ за авансовата такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, както и че в размера на същата са включени такси и разноски, а не само вземането, предмет на изпълнителния лист. Съгласно чл. 29 от ТТРЗЧСИ, таксите се внасяли авансово, с изключение на таксата по т. 26. В т. 29, б. „б“ от ТТРЗЧСИ било предвидено изключение относно авансовото събиране за таксата по т. 26 от същата тарифа, предвид характера на последната, която се начислявала върху вече събрана от ЧСИ сума. Ето защо за тази такса нямало как длъжникът да бъде „авансово уведомен“, каквото и да значело това. Същевременно неоснователни били и твърденията му, че в размера на таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ били включени и разноски, а не самото вземане. Както от материалите, съдържащи се в изпълнителното дело, така и от отговора на поставения към приетата по делото счетоводна експертиза въпрос се установило, че таксата по т. 26 е изчислена правилно върху размера на вземането на вискателя по АУЗД. Неотносими били и възраженията на жалбоподателя за липса на „висока правна и фактическа сложност“ на изпълнителното дело спрямо размера на дължимите към ЧСИ такси. Същите били нормативно установени и не подлежали на намаляване поради липса на фактическа или правна сложност. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноските в производството пред окръжния съд.

Във второинстанционния съдебен процес не се събираха нови доказателства.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. То се явява и правилно. Въззивната жалба не съдържа конкретни оплаквания срещу изводите на първоинстанционния съд, а повтаря доводите и възраженията на ответника, наведени от него в депозирания писмен отговор на исковата молба. Неотносимо към правилността на обжалвания съдебен акт е изложеното в жалбата твърдение, че съобразно т. 11 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията

Борислав Белазелков, чл. 79, ал. 2 от ГПК вр. чл. 81 от ЗЧСИ, в случаите на възлагане на събиране по чл. 2, ал. 2 и 3 от ЗЧСИ, на публични общински вземания, дължимите такси по изпълнението не се внасят предварително от вискателя, а се събират от длъжника. От така изложеното в жалбата наистина не е ясно какво се опитва да каже жалбоподателят, нито по какъв начин това би обосновоало неправилност на изводите на първоинстанционния съд. В съответствие с цитираните норми и събраните по делото доказателства, първата инстанция правилно е приела за доказано, че дължимите такси към ЧСИ не са били платени авансово от вискателя и са останали за сметка на длъжника, в какъвто смисъл е и цитираното тълкувателно решение, както и Решение № 523 от 19.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1496/2010 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Стоил Сотиров. Неотнормими и неоснователни са и доводите на жалбоподателя, че същият не дължи претендираните суми към ЧСИ, тъй като, съгласно чл. 79 от ГПК, разносните по изпълнителните дела са за сметка на длъжника, освен ако са за изпълнителен способ, който не е приложен. В случая неоснователно се твърди, че след като ЧСИ не е извършил същински изпълнителни действия спрямо длъжника, то същият не дължи заплащане на начислените такси по ТТРЗЧСИ. Съгласно чл. 78, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗЧСИ, такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, както и за извършването на други действия. В случая независимо че от ЧСИ не са извършвани същински изпълнителни действия, насочени към принудително събиране на вземанията, каквито, например, са налагането на заповест, възбрана и т. н., то несъмнено са извършени „други действия“ по смисъла на чл. 78, ал. 1, т. 2 от ЗЧСИ, за които, съгласно ТТРЗЧСИ, се дължат такси към ЧСИ и които са за сметка на длъжника на основание чл. 79, ал. 1 от ГПК. От материалите, съдържащи се в изпълнително дело № 312 от 2017 г., се установява, че процесното вземане е за такси по смисъла на чл. 78, ал. 1, т. 2 от ЗЧСИ, а именно за извършване на справки относно длъжника и неговото имущество, за изготвяне и връчване на книжа, за изготвяне на сметка за размера на дълга, както и пропорционална такса въз основа на вземането на вискателя, всички от които са нормативно уредени в ТТРЗЧСИ и начислени съобразно тази тарифа. Ето защо възраженията във въззивната жалба, че по изпълнителното дело не са били приложени никакви способи за принудително изпълнение и поради това не се дължат и другите такси, не могат да бъдат споделени. Неоснователни са и

оплакванията в жалбата, че ответникът е заплатил задълженията си към взыскателя в срока за доброволно изпълнение и не дължи такси към ЧСИ. Съгласно чл. 79, ал. 1 от ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника и при плащане, направено след започване на изпълнителното производство. В настоящия случай, макар и длъжникът да е заплатил задължението си директно към взыскателя, то това е сторено след образуване на изпълнителното дело, поради което и таксите към ЧСИ са за негова сметка /така постулира и модерната правна доктрина - „Актуални проблеми на гражданския изпълнителен процес, приложен коментар и анализ на съдебната практика“ от М.О., „Труд и право“, София, 2023 г., стр. 458/. Неоснователно е и твърдението в жалбата, че ответникът не е бил уведомен за дължащите се от него такси към ЧСИ. Изпратена му е била надлежна покана за доброволно изпълнение, с изх. № 26243 от 17.11.2017 г., в която е указан размерът на задължението, включително и дължащите се по изпълнителното дело такси и разноски към датата на поканата, която е редовно връчена на 22.02.2018 г. На длъжника е било изпратено и съобщение с изх. № 30576 от 08.12.2020 г., заедно с изготвената сметка, като му е изрично указано, че при неплащане на задължението в дадения срок, ЧСИ ще поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Същите са редовно връчени на М. на 04.02.2021 г. Неотнормено е оплакването във въззивната жалба, че по изпълнителното дело повече от две години не са извършвани изпълнителни действия, поради което същото е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В настоящия случай, от доказателствата по делото се установява, че изпълнителното производство е прекратено поради плащане от длъжника, за което взыскателят е уведомил ЧСИ с уведомление с вх. № 04611 от 06.03.2018 г. Изпълнителното дело е образувано на 04.08.2017 г., а уведомлението от взыскателя за извършеното плащане е постъпило при ЧСИ на 06.03.2018 г., т. е. преди да са изтекли две години, в рамките на които взыскателят да не е поискал и ЧСИ да не е извършил същински изпълнителни действия. Прекратяването по чл. 433, ал. 2 от ГПК настъпва по силата на закона с факта на плащане на задължението към взыскателя. Ето защо, след като изпълнителното дело вече е било прекратено на едно от предвидените в закона основания, то няма как да настъпи последващо негово прекратяване на друго основание и наведените в тази връзка във въззивната жалба оплаквания са изцяло неоснователни. Такива са и възраженията на жалбоподателя, че не е

„авансово уведомен“ за авансовата такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, както и че в размера на същата са включени такси и разноски, а не само вземането, предмет на изпълнителния лист. Съгласно т. 29 от ТТРЗЧСИ, таксите се внасят авансово, с изключение на таксата по т. 26. В т. 29, б. „б“ от ТТРЗЧСИ е предвидено изключение относно авансовото събиране на таксата по т. 26 от въпросната тарифа, предвид характера на същата, която се начислява върху вече събрана от ЧСИ сума. Ето защо за тази такса няма как длъжникът да бъде „авансово уведомен“, каквото и да означава това. Същевременно, неоснователни са и твърденията му, че в размера на таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ са включени и разноски, а не самото вземане по изпълнителния лист, в случая - по АУЗД. Както от материалите, съдържащи се в изпълнителното дело, така и от заключението на счетоводната експертиза се установява, че таксата по т. 26 е изчислена правилно върху размера на вземането на вискателя по АУЗД. Неотносими са аргументите на жалбоподателя за липса на „висока правна и фактическа сложност“ на изпълнителното дело спрямо размера на дължимите към ЧСИ такси. Същите са нормативно установени и не подлежат на намаляване поради липса на фактическа или правна сложност. В казуса не са нарушени и защитаващите длъжника разпоредби на чл. 73а от ГПК.

Обжалваното първоинстанционно съдебно решение е правилно, обосновано и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото, поради което следва да бъде потвърдено.

На въззиваемата страна трябва да се присъдят направените във въззивното производство разноски за адвокат.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ГПК, и с оглед на цената на иска, настоящият съдебен акт няма да подлежи на проверка по касационен ред.

Воден от изложеното, Окръжен съд Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 740 от 16.12.2022 г., постановено по гражданско дело № 2942 от 2021 г. на Районен съд Благоевград.

ОСЪЖДА В. Г. М., ЕГН *****, адрес гр. Б., ул. Х.С. № да заплати на В. Й. Т., частен съдебен изпълнител, рег. № 795, район на действие Окръжен съд

Благоевград, БУЛСТАТ *** адрес на кантората гр. Б., ул. "Т.А." № сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща направени във въззивното производство разноси за адвокатско възнаграждение.

Настоящото съдебно решение не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____